

За лекарите, злото и доброто
(от един пациент)

Затънали в собствените си проблеми и личен опит, често забравяме или дори губим перспективата на оценките си. Така е и в областта на здравеопазването. Политическите интереси превръщат здравето ни в залог за поредните лични и партийни амбиции. В резултат, почти успяхме да забравим, че да си лекар означава не само спасяването на човешкия живот и поддържане на нашето здраве. Да си лекар означава не само да си професионалист. Да си лекар означава да приемаш пациентите си за личности и да се бориш те да имат шанс. Знам, че ще има хора, които ще кажат: „Знаем го това, да си лекар е призвание и знание, умение и отдаденост. Но лекарите помнят ли го?" Бих разбрал хората, които са пострадали от лекарска грешка. Но не разбирам обществото и опита да прехвърлим на медиците ни неспособността на политиците да си свършат работата.

Затова искам да кажа - на всеки българин, който живее в България и трябва да се оправя точно с тази - с българската система на здравеопазване. При това от позициите на българин, който живее в САЩ и е пострадал от онази, цитираната като пример система на здравеопазване - система, за която сегашния ни министър говори с такива суперлативи и иска да въведе в България. Искам да кажа, че системите са важни, но най-важни са хората, които работят в тях. Тук в България има уникални специалисти -те са единственото богатство на нашата система на здравеопазване. Защото апаратурите и лекарствата не струват нищо, ако няма реални професионалисти, ако няма лекари, които да знаят какво и как да правят.

Признавам си - аз съм от онези, според мен милиони, които са дълбоко благодарни на конкретни български лекари. Аз съм един от онези, на които те са спасили живота. В САЩ ми казаха - имаш рак и ще умреш. И ако не беше силната ми вяра в българските лекари и медицински услуги - щях да приема и, вероятно да умра. В момент, в който всеки е убеден - трябва да отидем на Запад, за да се излекуваме, аз си казах - трябва да отида в България, за да живея. И съм дълбоко благодарен на екипа на Военно медицинската академия и ген. Тонев, че ме спасиха. Поклон пред целия медицински колектив и доц. Генов - завеждащ Клиниката по неврология, доц. Чавдарова и д-р Василена Петрова.

Имаме лекари, имаме уникални специалисти. Нямаме управници, които да им отдадат необходимото уважение и да им създадат необходимите условия, за да може всеки да получи грижата и вниманието, които са необходими за лечението му. Нека сложим нещата на местата им - да сме благодарни на лекарите си, да изискваме от политиците си и да сме безпощадни към липсата на професионализъм и грижа за пациентите.

Аз съм благодарен. Дълбоко и безкрайно благодарен. На българските лекари. И призовавам милионите лекувани и излекувани българи да погледнат в душите си и да решат към кого да отправят правдивия си гняв за лошото функциониране на нещо, което е жизнено важно за всеки от нас - здравната система на България. А на лекарите ни - ПОКЛОН!

Костадин Татаров -
март 2011 г.

Чикаго, САЩ